

בערב, על ספסל בשדרה

לבוש מעיל העצב
 זה קרב עתיק בין השעה לבין הנצח.
 והעצים הולכים, מאפילים,
 מה מתוקה שעת-אין-הצלילים,
 זוהרת, מתחמקת
 כמו אדווה על הגלים המכסיפים.
 השקט, הו השקט!
 ורגעים עפים מתעופפים.
 לאן תוליך אותי החשכה?
 האם אזכה לראות עוד נכוחה
 את פני הרמות, המוזה-של-החסד?
 ובאלמות המתחדשת, הבוכה,
 האם אמצא בי אמצ מול מרפסת
 מוארת, אנושית ולא-שכוחה?

שיר האחרון

הספר שוב נחתם. נשארת צעקה
 מול חשכה כזאת, סתם, מרחיקה
 ממני את הסוד, זה החור,
 האור המהבהב ומעור.
 ועוד שפתי היבשות מגששות
 לחוש על פי שתיקה ונשיקה, חשות
 בלחלוחית הטל, בשחר החדש
 ביום השב, ולא ישחית, בדבש
 ובחלב. רוחי, גייתי,
 היו עמי, היו תמיד אתי
 מול היפעה עוד רגע מתרחקת
 באין לי צעקה, דמעה,
 רק שקט.

אל תמות

אל תמות
 גזת הטל תמיד רעננה
 וערש העולם ימתין.
 אל תכנע.
 גוף בוגד שוכח
 לב שוקד אינו בורח
 גוף אובר, לב שוקע.
 אל תחרד מפני הנדרים,
 הפך אותם, הם מרמים ודאי.
 ראה את העצים בעלותם עומדים
 ככדה מדי,
 נצור את התמימות בחדרים
 ואת גזת הטל בכל הנדרים.
 ספרו של יורם בק - גזת הטל
 עומד לראות אור בספרי 'עתון 77'

מיכל ברגמן

אני רוצה עריסה
 לננד על רצפה ברגלים כבדות
 עריסה שיביא אהובי
 ואני אמר תראה
 כאן צריך קצת לשיף
 ונתנשק נשיקת פוליטורה
 ו א י לי לו
 וא י לי לה.

בוא אהובי
 הנח ראש על ריח תפוחים
 ומעלינו יהיו השמים כתם
 השנה תזלוג אתנו
 בלי יללה
 בעור פניה תנשם לנו
 נשימות ארמדמות-ירוקות
 ואנו ננגוס מיץ מהחלום
 בוא אהובי
 מחר צריך לקום מקדם.

בלילות אתה נרדם
 ואור דולק על ידך
 ספר ישן בידים פשוטות
 אני מודידה את משקפיה
 ומכבה את הספור
 אתה מתעורר מרציף רחוק
 ואני אומרת שאתה ישן
 ככר הרבה זמן
 לילה טוב מתמלמל
 חלומות דוביים גם לך.